

Acció CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Olot, 31 d'Octubre 1930.— 5 ptes. l'Any. Número solt 10 cts.—Redacció i Administració, Concentració Republicana—Any I.—Núm. XXXVI

Mentre els millors ciutadans són a la presó, alguns dels pitjors encara fan de regidors monàrquics.

PER SI ES FAN LES ELECCIONS UNA ESCOLA DE CIVISME?

EL govern, tal vegada coaccionat per la cotització de la pesseta, que sofreix una davallada, cada cop que s'allunya la data en que es faran (?) les eleccions, no es cansa de prometre'ns que aquestes tindran lloc ben aviat. La divisa anglesa feu caure el primer govern de la Dictadura, no seria gens inversemblant que fes caure el segon. El govern Berenguer, en matèria electoral, com en quasi totes les altres qüestions, segueix els procediments de Primo de Ribera. Aquest també ens havia promés, més d'una vegada, unes eleccions que palesarien, segons ell, l'adhesió unànime del poble, envers la seva honrada obra de govern. Però sia que això ho diguéis i no ho cregués ben bé, sia que les seves múltiples ocupacions governamentals no li deixessin cap lleure per a dedicar-lo a n'aquest afer, el cas era que Primo de Ribera anava ajornant les eleccions. Arribà però un dia en que el primer dictador, sentint-se massa isolat, començà d'escampar, per tots els pobles, actius embaixadors que li havien de preparar una brillant votació, i heus ací que tots aquells treballs foren més tard coronats amb aquell famós Plebiscit amb que cànvidament volia enganyar l'estranger de que el país estava al seu costat, puix que no hi havia hagut cap vot en contra, però a l'estranger sabien de sobres en quines condicions s'havia celebrat i com havien acceptat solament el vot de les persones, que, per un motiu o altre, havien d'ésser adictes al règim. D'aquell plebiscit en sortí aquella paròdia de Parlament, que s'anomenà Assemblea Nacional i a on, segons un repòrter madrileny, s'hi havien donat cita tots els ximplers del país.

El segon govern de la mateixa Dictadura prepara les eleccions de la mateixa manera com ho féu Primo de Ribera. També com ell deu somniar en treure'n un ramat de pseudo representants del poble que simulin una legalització popular d'una cosa antipopular i de passada deixin per ben mort i solucionat el famós plet de les Responsabilitats, que serà, mentre no s'hagi fet la justícia a que té dret el poble, un vertader handicap de tots els governs, tinguin l'origen legal o facciós. El pròleg que el segon govern de la Dictadura posa a n'aquestes preteses eleccions és ben sagnant i crudel, recordem, sinó, el nombre de detinguts governativament i la qualitat dels detinguts i ens serà fàcil endevinar la finalitat que es persegueix amb aquestes arbitràries detencions.

Les eleccions, que oficialment ja són mig fetes, seran com sempre a l'espanyola, ço és, amb la contundent intervenció dels governadors, guàrdia civil, cacics, etc.

Un il·lustre polític, que sembla ésser el mentor de l'actual govern i el seu futur successor, ha fet recentment un viatge a Roma i com a filo-feixista que és, sens dubte haurà visitat el seu no menys il·lustre amic, Mussolini, a qui haurà demanat els últims detalls dels seus mètodes de govern per a posar-los com a programa en la nova escola de formació de bons governants que amb el nom d'Unió Catalana, suara s'inaugurava.

Probablement d'aquesta escola n'eixiran els governadors i ministres que ens governaran a l'espanyola, tot fent assaigs de Concòrdia.

Davant aquesta negra perspectiva, les forces lliberals que veuen la gran responsabilitat que tenen actualment els seus actes, sembla que fins el present no han decidit prendre part en aquestes eleccions, mes abans els seus principals paladins s'inclinen per l'abstencionisme, puix que dubten de la sinceritat de les mateixes, que seran un escarni més a la voluntat popular.

Aquesta abstenció tindrà tota la força moral i simbolisme que es vulgui, però, si no va immediatament acompanyada per quelcom pràctic, si no és més que un acte de consciència neta, que defuig una farsa, si no és més que una segona edició de la errada política de l'oposició italiana d'anar-se'n a L'Aventí polític i allí restar-hi indefinidament, deixant que es consolidin les forces dels nostres aduersaris, aleshores el sacrifici de l'abstenció serà eixorc i servirà encara per a facilitar el desenllaç d'un drama nacional, en el sentit en que voldrien els detectors de les llibertats ciutadanes, en lloc d'ésser d'acord amb el bon sentit que demana la història de la nostra Pàtria.

Feia molt més de set anys que no havíem assistit a cap sessió municipal.

No comptàvem, tampoc, fer-ho tan aviat, tota vegada que no acceptem la legitimitat de l'actual Consistori, però se'ns parlava, insistentment, de la importància que tindria la sessió del divendres de la setmana passada i el fet de que, també constés, en l'ordre del dia una interpel·lació que afectava a un company nostre, ens va decidir anar-hi.

Vertaderament, hi havia expectació, segons sembla, però en els assumptes que l'havien motivada, per no haver procedit com calia, sa discussió fou aplaçada per una altra reunió del plé que s'escau avui.

Així mateix la interpel·lació, que per concretar direm que era del senyor Capdevila i que es referia a l'atropell al nostre company Pujol, fou també retirada.

De totes maneres la sessió del divendres passat va ésser de transcendència en el seu aspecte grotesc. La barra i la poca moralitat d'alguns senyors regidors es manifestava públicament.

No sabriem expressar la impressió vergonyant que féu als espectadors, que l'esperit de xafarderia, que algú, benevolament, determina de partidisme polític, fós el que regis els interessos de la ciutat.

Actualment l'Ajuntament té a resoldre diversos problemes de cultura, i ens preguntem: ¿Com poden resoldre'ls uns senyors que es porten tan inculcament i que avantposen al mínim de dignitat ciutadana, que el càrrec que volen representar els hi exigeix, determinades qüestions personals i s'insulten, en plena sessió, de manera que a ben segur no gosarien fer privadament i a cara a cara?

Sembla, per sentit comú, que no és el Consistori el lloc adequat per parlar de personalismes, i que si la transcendència d'aquests és d'interès per a tothom pot trobar-se un altre mitjà més noble de difusió.

Havem de lamentar, per tant, la poca decisió de la Presidència en no evitar aquestes exhibicions i la passivitat dels concellers en consentir-les.

En aquests casos es la dignitat de l'Ajuntament en plé el que se'n ressent.

Naturalment que a uns consellers elevats així per pura coincidència, no se'ls hi pot exigir gran cosa, no obstant, haurien de tenir en compte que la seva missió és únicament administrar els cabals municipals aportats per els ciutadans, algunes vegades amb prou feines i treballs, i que decentment haurien de procurar no caure amb favoritismes i partidismes ja que els volem suposar—potser amb un excés de condescendència—el mínim de raó que es necessita per jutjar amb decerniment qualsevol assumpte.

A. DOT-ARXÉ

R. M.